

Arrest

nr. 166 583 van 27 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. PAREDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 5 mei 1995.

De verzoekende partij verklaart op 4 juni 2015 het Rijk te zijn binnengekomen. Zij heeft op diezelfde dag een asielaanvraag ingediend.

Op 12 augustus 2015 wordt een overnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 13, §1 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: Dublin-III-Verordening).

Op 19 oktober 2015 sturen de Belgische overheidsdiensten een brief naar de Italiaanse autoriteiten om hen op de hoogte te brengen dat Italië de verantwoordelijke lidstaat voor de asielaanvraag van de verzoekende partij is geworden, op grond van artikel 22, §7 van de Dublin-III-Verordening.

Op 20 oktober 2015 aanvaarden de Italiaanse autoriteiten alsnog uitdrukkelijk het overnameverzoek.

Op 17 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht, en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam : H.(...) R.(...)
voornaam : S.(...)
geboortedatum : 05.05.1995
geboorteplaats : Raqsa
nationaliteit : Somalië*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 04.06.2015 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn te Raqsa op 05.05.1995.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.07.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.07.2015 dat hij Somalië op 13.12.2014 per auto verliet in het bezit van een vals Ethiopisch paspoort met zijn foto op naam van M.(...) M.(...) en naar Ethiopië reisde waar hij op 20.12.2014 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij enkele dagen in Addis Abeba verbleef alvorens per auto met zijn vals Ethiopisch paspoort verder te reizen naar Soedan waar hij op 30.12.2014 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij op 15.03.2015 Soedan verliet richting Libië en dat hij in tussentijd eveneens een tijd in Khartoum bij de smokkelaar verbleef. Na zijn aankomst in Libië op 25.03.2015 zou betrokkene gedurende een vijftal dagen met de smokkelaar in Tripoli verbleven hebben om vervolgens per boot vanuit Libië naar Italië te reizen waar hij op 02.06.2015 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Italië met de smokkelaar per auto en in het bezit van een vals Italiaans paspoort dat de smokkelaar in zijn bezit had op 03.06.2015 vanuit Italië naar België reisde waar hij op 04.06.2015 zou zijn aangekomen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet verlaten te hebben. Tijdens een bijkomend gehoor op 16.11.2015 werd betrokkene gevraagd waar in Italië hij met de boot is aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij dit niet weet.

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.07.2015 waarbij betrokkene verklaarde dat hij vanuit Libië per boot in het bezit van een vals Ethiopisch paspoort naar Italië reisde en vanuit Italië met een vals Italiaans paspoort naar België reisde en betrokkene verklaarde dat hij niet in het bezit is van een paspoort en nooit een identiteitsdocument heeft gehad en hij eveneens geen legaal verblijf had voor Italië, werd voor betrokkene op 12.08.2015 op basis van de voorgaande gegevens een overnameverzoek op basis van art. 13§1 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 19.10.2015 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin III Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 12.08.2015 op basis van art. 13§1 van de Dublin-

III-Verordening werd overgemaakt. Op 20.10.2015 stuurden de Italiaanse autoriteiten alsnog een weliswaar laattijdig maar expliciet overnameakkoord op basis van art. 13§1 van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij al zes maanden in België is en niet naar Italië wil. Gevraagd waarom hij niet terug naar Italië wil of er slecht behandeld werd, verklaarde betrokkene dat hij in België asiel heeft aangevraagd en niet in Italië en dat zijn vingerafdrukken er niet werden genomen door de politie of in het kader van een asielaanvraag. Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat, in casu Italië, dient te worden opgemerkt dat deze door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. De door betrokkene opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat bovendien betreft de verklaringen van betrokkene dat hij alleen asiel heeft aangevraagd in België en niet in Italië en daarom niet terug wil naar Italië, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

De verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen asiel heeft aangevraagd, toont echter niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Het blijft bovendien de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient

bovendien te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.201 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermelde richtlijn. Het mag dan voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat als men geen asiel aanvraagt in Italië men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de Italiaanse autoriteiten tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij zij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven van Bologna en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie.

Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken en brengt geen gerechtvaardigde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Wat tenslotte een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin- Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, last update 01.12.2015; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor "Dublin-returnees" eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat

de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2013/EE/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten haar niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lidstaat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM,

13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Bovendien heeft het EHRM in het arrest A.S. v Switzerland (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten.

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als gezonde meerderjarige man geboren in 1995 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Zwitserland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/E, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de

opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens haar gehoor op de DVZ van 03.07.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21).

Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens een bijkomend gehoor op de DVZ van 16.11.2015 werd aan betrokkene gevaagd of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen. Betrokkene verklaarde daarop dat hij toevallig naar België gekomen is en dat er geen specifieke reden is (DVZ, bijkomend gehoor, 16.11.2015). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene derhalve geen specifieke redenen aanbrengt om precies in België asiel aan te vragen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in België asiel heeft aangevraagd en niet in Italië, dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal

dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens een bijkomend gehoor op de DVZ d.d. 16.11.2015 dat hij pijn aan zijn rechterhand heeft omdat hij geslagen werd door Al Shabaab en dat hij al naar de dokter geweest is en tabletten heeft gekregen en dat hij een nieuwe afspraak heeft gekregen van de dokter (DVZ, bijkomend gehoor 16.11.2015). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij pijn aan zijn heeft omdat hij gelagen werd door Al Shabaab en dat hij al tabletten gekregen heeft van de dokter en een nieuwe afspraak, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in XXXX indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er evenmin besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 22§1, art. 22§7 en 13§1 en art. van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten op de luchthaven van Bologna en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie.“

Op 13 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt op 13 januari 2016 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 26 januari 2016 wordt de verzoekende partij overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van gebrek aan belang op, daar de verzoekende partij op 26 januari 2016 werd overgedragen aan Italië. Volgens de verwerende partij zou de vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet echter vaststellen dat op de huidige Dublinprocedure de Dublin-III-Verordening van toepassing is nu zowel het beschermingsverzoek in België als het overnameverzoek aan Italië dateren van na 1 januari 2014. De verwerende partij betwist dit niet, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, aangezien zij zelf toepassing maakt van deze Verordening. De Dublin-III-Verordening staat bovendien in de hiërarchie der rechtsnormen boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 29, 3. van de Dublin-III-Verordening bepaalt als volgt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Artikel 30, 2. van de Dublin-III-Verordening bepaalt: *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder niet kan worden bijgetreden als zou de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren. In tegendeel, in geval van eventuele vernietiging zou België ertoe gehouden zijn de verzoekende partij onmiddellijk terug te nemen en dit op eigen kosten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, tweede lid en 17 van de Dublin-III-Verordening, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 3 (2) van de Dublin III-verordening en artikel 4 van het Handvest.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat ingeval “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”, de overdracht in strijd is met deze bepalingen.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen.

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Derhalve dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Italië.

In wat volgt zal verzoeker, met een verwijzing naar algemene rapporten en persartikels, aantonen dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

De verwerende partij steunt haar beslissing op verschillende rapporten, maar dit is zeker geen voldoende informatie, noch is dit de meest recente informatie. De verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing van de verwerende partij gezien de verzoekende partij in het bezit is van veel recentere informatie dan de gedateerde en niet zeer actuele algemene informatie die de verwerende partij aanhaalt teneinde haar standpunt te onderbouwen.

Nochtans wijst verzoeker er op dat het de plicht is van de verwerende partij een gedegen onderzoek te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier. Verder dient de verwerende partij zich in het kader van een Dublin- overdracht te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen. Een partiële lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere recentere, veel gedetailleerdere informatie voorhanden is die de informatie van de verwerende partij tegenspreekt.

Verzoeker van zijn kant kan heel wat informatie aanhalen die het standpunt van de verwerende partij in diskrediet brengt:

1. Rechtspraak

Eerst en vooral wenst verzoeker in dit kader een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland. In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 EVRM vastgesteld. Het EHRM eist garanties over een aangepaste opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvangstructuur werkt.

Ook in de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar algemene beweringen die normaal gesproken, zich in theorie zouden moeten voordoen wanneer de verzoekende partij op het Italiaans grondgebied zal toekomen. Er wordt enkel naar theoretische informatie verwezen waardoor er op geen enkele manier individuele garanties aan verzoeker worden gegeven waaruit hij kan afleiden dat hij effectief opvang zal krijgen in Italië. Er is grote onzekerheid over het feit of hij al dan niet op straat zal belanden.

Daarnaast kan er worden verwezen naar twee recente arresten van de Raad waarbij twee Bijlages 26quater, in het kader van Dublin-overdracht aan Italië in uiterst dringende noodzakelijkheid werden

geschorst. Namelijk het arrest n° 153 580 van 29 september 2015 en het arrest n° 154 481 van 14 oktober 2015 (STUKKEN 5 en 6). Alhoewel het klopt dat de continentale rechtstraditie geen letterlijke precedenterwerking kent, is het wel zo dat rechtspraak ook in de continentale rechtstraditie een gezaghebbende bron van recht is. Bovendien kan het toch niet de bedoeling zijn dat de Nederlandstalige en de Franstalige Kamers bij de Raad een tegengestelde rechtspraak zouden ontwikkelen. Indien dit wel het geval is, zou de uitkomst van de procedure afhankelijk zijn van de taal van de procedure, hetgeen een ongelijke behandeling van asielzoekers zou inhouden en strijdig zou zijn met het gelijkheidsbeginsel.

2. Systematische problemen Italiaanse asielprocedure

Verzoeker verwijst ook naar de systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure, zoals die worden erkend en vermeld in internationale rapporten, en die tot gevolg hebben dat een verplichte terugkeer van verzoeker naar Italië een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM zou uitmaken.

a. Geen effectieve toegang asielprocedure

Verzoeker wijst er op dat volgens de rechtspraak van het EHRM lidstaten, waaronder dus ook Italië, individuele asielzoekers een reële en voldoende gelegenheid moeten bieden om een asielaanvraag in te dienen.

Een reële en voldoende gelegenheid houdt in dat de toegang tot en de behandeling van de asielprocedure, volgens de rechtspraak van het Europese Hof, moet voldoen aan verschillende punten waar individuele asielzoekers recht op hebben.

Een effectieve toegang tot de asielprocedure, zoals vereist door het EHRM, is in Italië niet gegarandeerd. Volgens de bestreden beslissing van de verwerende partij zou dit absoluut geen probleem zijn en zou verzoeker een asielaanvraag kunnen indienen. Echter blijkt in de bestreden beslissing nergens of de verwerende partij hier wel effectieve garanties voor heeft. Doch een louter impliciet akkoord zonder effectieve garanties biedt aan verzoeker geen voldoende waarborgen. Zo is toegelaten worden niet gelijk aan een effectieve mogelijkheid tot het doorlopen van een asielprocedure.

Gelet op de voorhanden zijnde objectieve informatie kunnen er ernstige twijfels rijzen over de werkelijke bereidheid van Italië om verzoeker zijn asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen.

Verzoeker wenst ook op te wijzen op het feit dat de “goodwill” van de personen waarmee een asielzoeker bij zijn binnenkomst in het land geconfronteerd wordt, doorslaggevend kan zijn bij het al dan niet toegang krijgen tot de asielprocedure:

“In Italy and Portugal as explained by police authorities, when there are elements that lead authorities to believe that migrants may be in need of international protection they are immediately admitted to the asylum procedures. In reality, the admission to the asylum procedure much depends on the personal skills, attitude and discretionary power of police officers who conduct such interviews. No guidelines to police authorities have been issued clarifying the content of the first interview with migrants and on interview techniques to be used in particular with vulnerable persons like unaccompanied minors, victims of torture, victims of trafficking and disabled.”

Een effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië wordt voor verzoeker op heden dus duidelijk niet gegarandeerd.

b. Geen effectieve toegang tot betrouwbare informatie

De rechtspraak van het EHRM vereist dat individuele asielzoekers een effectieve toegang moeten hebben tot betrouwbare informatie aangaande hun asielprocedure.

Ook met dit aspect is in Italië problematisch. Zo zijn er tal van problemen in het kader van het voorzien van informatie aan de asielzoekers:

“Police authorities should hand over an information leaflet. However, the practice of distribution of these brochures by police authorities is actually quite rare. Moreover, although Italian legislation does not explicitly state that the information must also be provided orally, this happens in practice but not in a systematic manner and at the discretion of police authorities. Therefore, adequate information is not constantly and regularly ensured, mainly due to the insufficient number of police staff dealing with the number of asylum requests, as well as to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators.

...

Depending on the type of accommodation centres where asylum seekers are placed, they will receive different quality level of information and interpretation services. However, due to insufficient funds or due to the fact that NGOs are located mainly in big cities, not all asylum seekers have access to them."

Uit deze informatie blijkt dat er weldegelijk theoretische grondslagen bestaan voor het aanbieden van informatie, maar deze theorie wordt niet naar de praktijk omgezet. De kans dat verzoeker daadwerkelijk informatie ontvangt, is dus miniem.

Italië kan dus niet aan haar internationale verplichtingen op dit vlak voldoen.

c. Geen bijstand van een advocaat en tolk

Opdat er sprake kan zijn van een "reële en voldoende" asielprocedure, is het volgens de rechtspraak van het EHRM vereist dat een asielzoeker kan rekenen op de bijstand van een advocaat én van een tolk.

Ook dit is een groot probleem in Italië, zowel op het vlak van de juridische bijstand als op het vlak van de aanwezigheid van een tolk. Heel veel hangt af van waar de asielzoeker zich bevindt en wederom, de goodwill van de personen waarmee zij geconfronteerd worden. Opnieuw is in theorie alles mooi voorgesteld, maar doet de praktijk iets geheel anders uitschijnen:

"According to Article 16 of the Procedure Decree 25/2008, as confirmed by LD 142/2015, asylum seekers may benefit from legal assistance and representation during the first instance of the regular and prioritized procedure at their own expenses. In practice, asylum applicants are usually supported before and sometimes during the personal interview by legal advisors or lawyers financed by NGOs or specialized assisting bodies where they work. Legal assistance provided by NGOs depends mainly on the availability of funds deriving from projects and public or private funding. A distinction should be made between national public funds and those which are allocated by private foundations and associations. In particular, the main source of funds provided by the State is the National Fund for Asylum Policies and Services, financed by the Ministry of Interior. This fund allowed, inter alia, local entities such as municipalities and provinces to benefit and therefore to allocate through specific projects economic resources to NGOs in order to offer legal counselling services inside CARA, in addition to the legal services provided by the CARA management body. Since 2014, however, legal services inside CARA are exclusively provided by the CARA management body. With regard to reception facilities belonging to the SPRAR system, each project provides legal assistance for asylum seekers hosted in the centres. In this respect, a new provision introduced by LD 142/2015 provides that the Ministry of Interior can establish specific agreements with UNHCR or other organisations with experience in assisting asylum seekers, with the aim to provide free information services on the asylum procedure as well on the revocation one and on the possibility to make a judicial appeal. These services are provided in addition to those ensured by the manager of the accommodation centres. National funds are also allocated for providing information and legal counselling at official land, air, sea border points and where migrants arrive by boat. In addition, some funds for financing legal counselling may also be provided from European projects / programmes or private foundations. However, it should be highlighted that these funds are not sufficient.

...

Nevertheless, the vast majority of asylum applicants go through the personal interview without the assistance of a lawyer since they cannot afford a lawyer and specialised NGOs have limited capacity due to lack of funds.

With regard to the appeal phase, free state-funded legal aid ("gratuito patrocinio"), is provided by law. Nevertheless, the PD 115/2002 concerning the judicial expenses sets out an important restriction to the enjoyment of this right: only those applicants who may prove to have a yearly taxable income lower than €11,369.24 may benefit from free legal aid. The law specifies that in case of income acquired abroad, the foreigner needs a certification issued by the consular authorities of their country of origin. In this regard, during the last years there has been a worrying trend developed by the Rome Bar Council which has adopted the practice to systematically require an official certification of the income released by the consular authorities of the country of origin of the asylum seeker concerned in order to guarantee their access to the gratuito patrocinio. In addition, access to free legal assistance is also subject to a merits test by the competent Bar Council ("Consiglio dell'ordine degli avvocati") which assesses whether the asylum seeker's motivations for appealing are not manifestly unfounded. Applicants who live in large cities have more chances to be assisted by specialised NGOs or legal advisors compared to those living in remote areas, where it is more difficult to find qualified lawyers specialised in asylum law."

“As already amply illustrated in the previous chapter related to the right to information, in Italy legal counselling is generally provided by law through “information portals” at crossing border points, even though the quality of the legal support may differ on the basis of the available financial resources allocated by each Prefecture and consequently by the management body. Access to legal counselling much depends in practice on the attitude and discretionary power of single border guard in allowing the legal advisor or the representative of specialised organisation to meet the migrant concerned.”

Met betrekking tot het voorhanden zijn van juridische bijstand is het duidelijk dat er heel wat onzekerheid bestaat. Zoals reeds aangehaald, hangt er veel af van de plaats waar verzoeker zal terechtkomen. Bovendien is het verkrijgen van juridische bijstand cruciaal voor verzoeker, aangezien hij als 21-jarige vluchteling uit Somalië uiteraard onvermogen is en geen advocaat kan betalen. Dit wordt onder meer bewezen door het feit dat verzoeker in België juridische bijstand geniet en kan dan ook niet redelijk betwist worden door verwerende partij.

Ook op het vlak van bijstand van een tolk bestaan er heel wat problemen in Italië:

“In the phases concerning the presentation and the examination of the asylum claim, including the personal interview, applicants must receive, where necessary, the services of an interpreter in their language or in a language they understand. Moreover, LD 142/2015 specifies that, where necessary, the documents produced by the applicant shall be translated. At border points, however, these services may not be always available depending on the language spoken by asylum seekers and the interpreters available locally. Given that the disembarkation of asylum seekers does not always take place at the official border crossing points, where interpretation services are available, there may therefore be significant difficulties in promptly providing an adequate number of qualified interpreters also able to cover different idioms. In practice, there are not enough interpreters available and qualified in working with asylum seekers during the asylum procedure.”

d. Geen opvang

De situatie in Italië voor asielzoekers is zeer slecht en onmenselijk. De opvang is uiterst summier en het risico dat verzoeker op straat terecht zal komen is weldegelijk zeer groot, dit ongeacht wat de verwerende partij beweert. De levensomstandigheden in Italië zijn op heden dezelfde als in Griekenland.

De verzoekende partij wenst in dit kader toch op enkele objectieve en betrouwbare informatiebronnen te duiden waaruit meer dan genoegzaam blijkt dat de huidige situatie meer dan louter over enkele voorvallen gaat.

Verschillende objectieve en betrouwbare bronnen bevestigen onder andere de preciaire omstandigheden waarin asielzoekers in Italië terechtkomen. Het land heeft bijvoorbeeld enorm veel moeite met het nakomen van haar internationale verplichtingen:

“The most striking characteristic of the Italian asylum system is the lack of support, in terms of accommodation and integration, for the majority of those granted a permit. The situation leaves thousands of refugees – including many considered vulnerable – without proper means for taking care of themselves. The statements collected during the interviews for this report indicate that the lack of reception and integration opportunities is the main reason as to why an increasing number of asylum seekers and refugees choose to leave Italy for other European countries. The dramatic current events of northern Africa have caused a new wave of migrants to Italy, making the situation even more pressing.”

De stelling dat deze opvangproblemen in Italië enkel zouden gelden voor asielzoekers en niet voor Dublin-terugkeerders is simpelweg onjuist:

“The oft-cited preferential treatment of the Dublin II returnees is practically nonexistent: according to official reports of SPRAR, 12% of returnees in 2008 and 2009 were handed over to a SPRAR project, while 88% were left homeless. In 2008, of a total of 1.308 Dublin II returnees, 148 were taken into a SPRAR Project. In 2009, of 2.658 returnees around 314 people were given accommodation.”

“The main problem, which has always been at the basis of the Italian weakness in the field of reception, is the lack of places, be them within the SPRAR system or the CARA system. This structural weakness has often pushed the Italian authorities to resort to further temporary, extemporaneous or “emergency” solutions (hotels, former schools, former military barracks, “bed & breakfasts”,...) with a very poor level of services and no coordination with the other existing systems of reception.

(...)

Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the “lucky ones” who will find a place in the

enlarged SPRAR system, compared with the “unlucky ones” who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR.”

Ook de stelling dat Dublin-terugkeerders bij hun aankomst op de luchthaven worden bijgestaan door een NGO, om daarna te worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet), blijkt in de praktijk amper te bestaan:

“None of the Dublin returnees the authors spoke to actually knew the NGO Acriconfraternità (Acf) at the airport which is supposed to take care for Dublin returnees who arrive there.”

En ook in de laatste update van het “Country Report: Italy” van AIDA, Asylum Information Database, blijft de bezorgdheid over de slechte omstandigheden in de vele opvangcentra bestaan:

“In practice, reception conditions vary considerably among different accommodation centres and also among the same type of centres. Therefore it is extremely difficult to give a full picture and reliable information for each reception centre. Generally speaking, SPRAR centres meet better standards than CARA, CDA and CPSA. However, SPRAR centres are reception facilities of different types such as apartments and hotels. While the services provided are the same, the quality can differ depending on the management bodies running the centres.

Generally speaking, all CARA are very often overcrowded. Accordingly, the quality of the accommodation services offered is not equivalent to the SPRAR centres or other reception facilities of smaller size. In general, concerns have been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information. Concerns have also been raised about the shortage of staff working in the reception centres as well as the lack of adequate training, which affect the quality and standards of reception centres.”

In dit laatste rapport wordt ook de situatie voor de Dublin-terugkeerders nader toegelicht:

“If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long, however. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). At present, 11 centres for the reception of Dublin returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30 June 2014, CIR managed an accommodation facility - the “Locanda Dublino” - in Venice, with a capacity of 40 places. However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.”

De problemen om asielzoekers en Dublin-terugkeerders daadwerkelijk opvang te verlenen, blijven dus bestaan, ook al werd met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd. Niet alleen is deze opvangcapaciteit nog steeds onvoldoende (slechts 443 plaatsen). Ook kunnen Dublin-terugkeerders hier slechts tijdelijk verblijven, waarna zij ofwel ondergebracht worden in een ander opvangcentrum waar de omstandigheden, zoals hoger aangehaald, gewoonweg slecht zijn, ofwel op straat terechtkomen.

Bovendien kennen deze opvangprojecten slechts een tijdelijk karakter dat verband houdt met het gegeven dat jaarlijks een nieuwe aanvraag voor financiering bij het Europees Vluchtelingenfonds moet worden ingediend. Er is dus geen sprake van automatische verlenging en tot op heden werd nog geen nieuwe aanvraag door Italië gedaan.

Kortom, het zogenaamde verschil in behandeling dat zou bestaan tussen een Dublin-terugkeerder en een asielzoeker in Italië is louter theoretisch en blijkt in de praktijk niet te kloppen. Dit vormt dus geen afdoende motivering en verantwoording om te besluiten dat er geen schending zou voorliggen van artikel 3 van het EVRM, artikel 3 (2) van de Dublin III-verordening en artikel 4 van het Handvest.

e. Massale instroom van vluchtelingen

Verweerster heeft tevens geen rekening gehouden met de massale influx van vluchtelingen in Italië en het spreidingsplan waar de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op 22 september 2015 een akkoord over hebben bereikt.

Ook de Raad was in haar arrest n° 153 580 van 29 september 2015 van oordeel dat verweerster hier rekening mee had moeten houden:

“D’autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n’a pas tenu compte de l’afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et « qu’en date du 22 septembre 2015 ..., les Ministres de L’Intérieur de l’Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l’accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66.000 réfugiés seront « relocalisés à partir de la Grèce et de l’Italie dans tout l’Union Européenne ». ... Il est évident que les termes de cet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines... et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la « crise des réfugiés.”

3. Besluit

Gelet op al het voorgaande is het duidelijk dat een uitvoering van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 17.12.2015, een schending zou inhouden van de artikelen 3, lid 2 en 17 van de Dublin-III-verordening, artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en het risico op de schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het middel ernstig en gegrond is.

Bovendien dient, minstens in afwachting van de uitspraak, het bevel om het grondgebied te verlaten te worden geschorst.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Inzake artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, blijkt uit de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie, dat een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin III-Verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin III-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht, en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt uitdrukkelijk:

“Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen.

Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.” (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85)

Het EHRM oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM.

Hierbij richt het EHRM zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De loutere omstandigheid dat diplomatieke waarborgen worden geboden tussen verdragsluitende Staten, stelt de Staten hierbij niet vrij van hun verantwoordelijkheid om op de eerbiediging van de grondrechten toe te zien.

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen.

Een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land leidt echter op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het loutere gegeven dat een persoon dient terug te keren naar een land waar zijn economische positie slechter zal zijn dan in de verwijderende Staat niet volstaat om de hoge drempel vereist voor de uitwerking van artikel 3 EVRM te evenaren. Artikel 3 EVRM kan niet zodanig worden geïnterpreteerd dat het een verplichting zou inhouden voor de Lidstaten om iedereen binnen hun rechtsgebied van huisvesting te voorzien. Noch omvat die verdragsbepaling een algemene verplichting om vluchtelingen financiële ondersteuning te geven teneinde hen in staat te stellen om een bepaalde levensstandaard te behouden.

Vreemdelingen die het voorwerp vormen van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen rechten laten gelden om op het grondgebied te verblijven om te blijven genieten van medische, sociale of andere vormen van bijstand of diensten.

Bij afwezigheid van uitzonderlijke en dwingende redenen van humanitaire aard die zich tegen een overdracht of verwijdering verzetten, is het feit dat de materiële en sociale leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen op zich niet voldoende om te leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.

Wanneer de bronnen waarover men beschikt een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende

concreet en aantoonbaar is.¹¹ De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort. In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- Maria de Donato en Daniela di Rado, "National Country Report - Italy", up-to-date tot 01.12.2015;
- "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015;
- UNHCR "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015
- Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014;
- "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014;
- UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013;
- Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien: Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere DublinRückkehrenden", Bern, oktober 2013;
- Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011
- Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011;
- Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011 07.09.2011, Strasbourg;
- EHRM, 2.04.2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië;
- EHRM, 4.11.2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland;
- EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland;
- EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13 A.S. v Switzerland.

Verwerende partij oordeelde dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers en de behandeling van asielaanvragen, merkt verwerende partij op dat uit voormelde rapporten blijkt dat, hoewel de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en er problemen van organisatorische aard zijn, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat verzoekende partij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving.

Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, alsook de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoont dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker op uitvoerige wijze naar allerhande bronnen verwijst en daaruit citeert, doch nalaat die bronnen op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Inzake de opvang, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij al zes maanden in België is en niet naar Italië wil. Gevraagd waarom hij niet terug naar Italië wil of er slecht behandeld werd, verklaarde betrokkene dat hij in België asiel heeft aangevraagd en niet in Italië en dat zijn vingerafdrukken er niet werden genomen door de politie of in het kader van een asielaanvraag.

(...)

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de Italiaanse autoriteiten tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij zij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven van Bologna en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken en brengt geen gerechtvaardigde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

(...)

Uit een grondige analyse van de vermeldde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor “Dublin-returnees” eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden.

(...) Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijft

eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers.”

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zijn.

Een groot deel van de door verzoeker aangehaalde bronnen zijn bovendien van een oudere datum dan het arrest van het EHRM d.d. 30 juni 2015 en dan de recentste door verwerende partij aangehaalde internationale rapporten. Het EHRM heeft in dit arrest (nr. 39350/13; §36) andermaal herhaald dat de algemene situatie van asielzoekers, de opvangvoorzieningen van asielzoekers en de toegang tot de asielprocedure in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (zie ook: RvV, 28 september 2015, nr. 153.431; RvV, 28 augustus 2015, nr. 151.398)

Dit werd door de Raad nogmaals benadrukt in het zeer uitvoerig en uitgebreide arrest van 5 oktober 2015 (nr. 153.924), waarin niet alleen de nadruk werd gelegd op de rechtspraak van het EHRM, doch ook inzake de opvang in Italië op omstandige wijze werd geoordeeld dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM:

“Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublinoverdrachten naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Dirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13, par. 36).

(...)

Ook meent de verzoeker dat de opvang van asielzoekers in Italië uiterst summier is en dat er een groot risico bestaat dat hij op straat zal terechtkomen. De verzoeker verliest uit het oog dat hij nu in andere omstandigheden in Italië zal aankomen, met name als Dublinterugkeerder. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt prima facie dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Het meest recente rapport is het voormelde AIDA-rapport van januari en het recente korte verslag van ECRE, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries” van 30 april 2015. Tevens wordt rekening gehouden met verzoekers individuele situatie.

(...)

In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde er duidelijk op dat uit de rapporten blijkt dat specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals de verzoeker, met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd. Dit vindt steun in het administratief dossier daar het AIDA rapport aangeeft dat sinds 2012 specifieke projecten voor Dublin-terugkeerders inzake opvang, informatie en rechtsbijstand werden opgezet met financiering van het Europees Vluchtelingenfonds en dit nabij de luchthavens waar Dublin-terugkeerders aankomen (p. 31), met name zijn er momenteel 11 opvangcentra voor Dublin-terugkeerders, gelokaliseerd in Rome, Milaan, Venetië, Bologna en Bari (p. 55 en 59). Voorts houdt de gemachtigde tevens rekening met het feit dat deze opvangprojecten een tijdelijk karakter kennen, maar uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat het tijdelijke karakter verband houdt met het gegeven dat jaarlijks een nieuwe aanvraag voor financiering bij het Europees Vluchtelingenfonds moet worden ingediend (AIDA rapport p. 55 en 59). Er is dus geen sprake van automatische verlenging, maar de gemachtigde voegt daaraan toe dat dit loutere feit niet impliceert dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde rekening hield met de recente verhoogde instroom van immigranten waarbij hij verwijst naar het AIDA-verslag van 30 april 2015. Hij besluit hieruit dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie die door de gemachtigde wordt aangewend met betrekking tot asielzoekers en Dublin-terugkeerders zoals opgenomen in het AIDA rapport van januari 2015 en het AIDA verslag van 30 april 2015 niet actueel of incorrect zou zijn. Uit een lezing van de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin -terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De Raad leest verder in het AIDA rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader stipt de gemachtigde aan dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Verder wijst de Raad erop dat de huidige raadsman van de verzoeker hem kan informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval er zich toch problemen zouden voordoen.”

Waar verzoeker aangaande zijn betoog omtrent de opvang in Italië nog verwijst naar het AIDA-rapport van december 2015, dient niet alleen te worden opgemerkt dat dit rapport tevens door verwerende partij werd beoordeeld en dat uit een integrale lezing van dat rapport niet mag blijken dat op voorhand vaststaat dat verzoeker in Italië geen opvang zou kunnen genieten, doch ook dat verzoeker nalaat voormelde bronnen op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Verzoeker citeert de passages die op p. 62 en p. 63-64 van dat rapport zijn opgenomen, terwijl uit die geciteerde passages geenszins mag blijken dat op voorhand vaststaat dat verzoekster bij een overdracht aan de Italiaanse autoriteiten, als Dublin-terugkeerder, geen opvang zou genieten. Integendeel, die aangehaalde passages bevestigen voormelde overwegingen uit de bestreden beslissing dat verzoekster als Dublin-terugkeerder opvang zal genieten.

Terwijl er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter hebben en dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat die projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2013/EE/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bovendien, wordt op p. 63 van het AIDA-rapport het volgende verduidelijkt:

“The aforementioned projects providing accommodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 and it is expected that they will be funded again.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit het arrest gewezen door het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland.

Terwijl verzoeker bovendien geenszins ernstig kan voorhouden als zou geen rekening zijn gehouden met de hoge instroom van vluchtelingen. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen waarmee Italië wordt geconfronteerd. Verwerende partij is evenwel terecht de mening toegedaan dat dit gegeven niet

automatisch betekent dat verzoeker na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Behoudens het feit dat een arrest d.d. 29 september 2015 van de Raad geen precedenterwerking kent in België, dient te worden opgemerkt dat de Italiaanse autoriteit in hun schrijven d.d. 20 oktober 2015 omtrent verzoeker uitdrukkelijk hebben aangegeven dat verzoeker dient te worden overgedragen via de luchthaven van Bologna. Hieruit blijkt Italië, desondanks die toestroom toch in staat is om in dit geval specifieke en individuele garanties te verlenen voor verzoeker bij een overdracht in het kader van de Dublin-Verordening. Er werd tevens door de Italiaanse instanties aan de Belgische autoriteiten gevraagd dat de overdracht op voorhand diende te worden medegedeeld en om alle specifieke informatie betreffende de gezondheidstoestand van verzoeker mede te delen alsmede betreffende eventuele delicate situaties eigen aan verzoeker.

Daar waar verzoeker op pagina 8 naar 2 arresten van uw Raad verwijst, dient andermaal te worden herhaald dat de arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben, wat tevens wordt bevestigd door volgende arresten van de Raad, die allen dateren van na het laatste arrest d.d. 30 juni 2015 van het EHRM, en waarin geoordeeld werd dat een overdracht van een asielzoeker aan de Italiaanse autoriteiten geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name: RvV, 14 juli 2015, nr. 149.675; RvV, 17 juli 2015, nr. 149.830; RvV, 28 augustus 2015, nr. 151.398; RvV, 28 september 2015, nr. 153.431; RvV, 5 oktober 2015, nr. 153.924; RvV, 24 december 2015, nr. 159.379; RvV, 14 januari 2016, nr. 160.005.

Inzake de asielprocedure, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn betoog en kritiek op de effectieve toegang tot de asielprocedure, de effectieve toegang tot betrouwbare informatie en de bijstand van een advocaat en tolk voornamelijk steunt op rapporten die reeds bestonden op het ogenblik dat het EHRM het arrest AME v. Nederland d.d. 5 februari 2015 heeft gewezen, arrest waarin andermaal werd benadrukt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 5 februari 2015, nr. 51428/10, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Betrokkene had niet afdoende aangetoond dat hij bij terugwijzing naar Italië, vanuit materieel, fysisch en psychologisch oogpunt een reëel risico liep te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het EHRM heeft in het arrest van 30 juni 2015 (nr. 39350/13; §36) andermaal herhaald dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (zie ook: RvV, 28 september 2015, nr. 153.431; RvV, 28 augustus 2015, nr. 151.398)

Hij laat na de door hem aangehaalde passages op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Verzoeker wordt immers overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening, de Italiaanse autoriteiten zijn aldus op de hoogte van het feit dat hij hier een asielaanvraag heeft ingediend en aldus om internationale bescherming verzoekt. Bovendien gaat verzoeker er verkeerdelijk van uit dat er slechts sprake is van een impliciet akkoord, nu de Italiaanse autoriteiten uitdrukkelijk instemden met de terugname van verzoeker, d.d. 20 oktober 2015.

Inzake de informatiebrochures, dient te worden opgemerkt dat verzoekster door middel van haar raadsman, voor haar overdracht, op de hoogte kan worden gebracht van het feit dat er informatiefolders betreffende de asielprocedure en de opvang bestaan, zowel in het Somalisch (taal die door verzoeker wordt gesproken: zie administratief dossier; AIDA-rapport december 2016, p. 79 – voetnoot 344), en dat hij aldus dergelijke folders kan vragen en bekomen. Behoudens het feit dat uit de door verzoeker geciteerde passages niet mag blijken dat op voorhand vaststaat dat hij geen bijstand zal genieten van een advocaat en tolk omwille van een tekort aan financiële middelen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat er in totaal 9000 \$ werd betaald voor het traject naar Europa, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker niet onvermogen is en desgevallend financieel zelf zou kunnen instaan voor de kosten van een advocaat en tolk.

Waar verzoeker inzake de bijstand van een advocaat zijn betoog steunt op het AIDA rapport van december 2015, dient andermaal te worden herhaald dat dit rapport tevens door verwerende partij werden beoordeeld, doch ook dat verzoeker met zijn betoog voorbij gaat dat hij in Italië nooit een asielaanvraag heeft ingediend. Uit de door verzoeker geciteerde passages kan geenszins worden afgeleid als zou een asielzoeker per definitie geen aanspraak kunnen maken op bijstand van een advocaat, noch van een tolk. Terwijl verzoeker nog verwijst naar pagina 32 van het AIDA rapport van december 2015, terwijl die passage handelt over de aanwezigheid van tolken aan grensposten.

Uit de door verzoeker geciteerde passages kan niet afgeleid worden dat er in Italië sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de asielprocedure waaruit een systematisch falen om steun of voorzieningen te verlenen aan asielzoekers als leden van een bijzonder kwetsbare groep van mensen blijkt.

De ter gelegenheid van de motivering van de bestreden beslissing weergegeven motivering is gedetailleerd en concreet, terwijl de door verzoekende partij aangevoerde argumentatie van algemene aard is, zonder enig verband met zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk foutief of onredelijk zou zijn van verwerende partij geen toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-Verordening.,

Gelet op het bovenstaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de thans bestreden beslissing erin zou bestaan dat hij zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM

Hij laat tot slot na aan te geven met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct heeft beoordeeld en toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan .

Het enig middel is niet ernstig."

3.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van 7 december 2000, daar de verzoekende partij deze bepalingen geschonden acht.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

§ 1

Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of;

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2

Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in

het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bepaalt dat het aan de gemachtigde toekomt om zodra een vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51 van dezelfde wet, een asielaanvraag indient, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over te gaan tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. De gemachtigde dient, wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat te richten met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

In casu geeft de verwerende partij aan dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is op grond van artikel 13, §1 van de Dublin-III-verordening, daar de verzoekende partij vanuit Libië naar Italië reisde waar zij op 2 juni 2015 aankwam. Voormeld artikel luidt als volgt:

“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 van dit artikel en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de verzoeker — die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen — gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven alvorens het verzoek om internationale bescherming in te dienen, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat.

Indien de verzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar hij het meest recentelijk heeft verbleven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij de toepassing van artikel 13, §1 van de Dublin-III-verordening niet. In haar verzoekschrift stelt dat de verzoekende partij wel dat er afgeweken dient te worden van de toepassing van artikel 13, §1 van de Dublin-III-verordening op grond van artikel 3 van het EVRM, daar er in Italië sprake zou zijn van systeemfouten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen onderzocht te worden, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen, afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden, eigen aan het geval van de verzoekende partij, betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet deze over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land, in het kader van de Dublin-Verordening, een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: *"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the*

applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."

[De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt, vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling, die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend.]

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen 'Secretary of State for the Home Department' dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen'* en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstige en Dublin-criteria verantwoordelijke staat, heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten, eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake in de eerste plaats berust bij de verzoekende partij. Gelet op hetgeen voorafgaat komt het in eerste instantie aan de verzoekende partij toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De partijen betwisten *in casu* niet dat de rechtmatigheid van de overdracht op grond van artikel 13, §1 van de Dublin-III-Verordening moet worden onderzocht ten aanzien van Italië.

3.1.3.1. De verzoekende partij stelt dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van tekortkomingen in de opvang van asielzoekers en in de asielprocedure zelf. De verzoekende partij meent dat er sprake is van systeemfouten in Italië.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verzoekende partij, met de verwijzing naar algemene rapporten, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische

praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan een dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Het meest recente rapport is het rapport 'European Council on Refugees and Exiles' (ECRE), gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Maria de Donato & Daniela Di Rado, *"Asylum Information Database - National Country Report - Italy"*, januari 2015, laatst geraadpleegd op 1 december 2015) (hierna: het AIDA-rapport) en de recente korte verslagen van AIDA (*"Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"* van 30 april 2015, en van UNHCR, *"Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea"*, van 6 mei 2015). Ook werd er rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM.

De verwerende partij besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen, zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM, en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. De verwerende partij verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland (beslissing)).

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015, ATH tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015, J.A. en anderen tegen Nederland, nr. 21459/14 van 3 november 2015 en A.M. tegen Zwitserland van 3 november 2015, nr. 37466/13 van 3 november 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat deze aanleiding geven tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

3.1.3.2. Waar de verzoekende partij stelt dat er systematische tekortkomingen zijn in de opvang, wijst de Raad op wat volgt. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar er wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië is geregeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië voor wat betreft het mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Het meest

recente rapport is het voormelde AIDA-rapport en de recente korte verslagen van AIDA: *“Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”* van 30 april 2015, en van UNHCR: *“Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”*, van 6 mei 2015. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen: *“Uit een grondige analyse van de vermeldde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor “Dublin-returnees” eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2013/EE/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten haar niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, *“Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, *“Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”*, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers.”*

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op de tekortkomingen in de opvang en tracht ze haar betoog te staven door uit verschillende rapporten te citeren:

- CIR, *“Access to Protection: Bridges not Walls”*, oktober 2014
- AIDA-rapport, 22 december 2015
- NOAS, *“The Italian approach to asylum: system and core problems”*, april 2011
- PROASYL, *“The living conditions of refugees in Italy: a report by Maria Bethke & Dominik Bender”*, 28 februari 2011
- Asilo in Europe, *“The future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniele Di Capua”*, 7 maart 2014

Waar de verzoekende partij verwijst naar het AIDA-rapport van 22 december 2015, wijst de Raad erop dat dit rapport niet beschikbaar was voor het nemen van de bestreden beslissing en dat hiermee geen rekening kan gehouden worden. Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet, die duidelijk doen blijken dat de verwerende partij zich bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië waarbij zij er aan toevoegt dat de Italiaanse overheden hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden. Verder wijst de verwerende partij er duidelijk op dat uit de rapporten blijkt dat specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals de verzoekende partij, met behulp van het Europees Vluchtelingenfonds (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd. Dit vindt steun in het administratief dossier daar het AIDA-rapport aangeeft dat sinds 2012 specifieke projecten voor Dublin-terugkeerders inzake opvang, informatie en rechtsbijstand werden opgezet met financiering van het EVF en dit nabij de luchthavens waar Dublin-terugkeerders aankomen (p. 31). Momenteel zijn er momenteel 11 opvangcentra voor Dublin-terugkeerders, gelokaliseerd in Rome, Milaan, Venetië, Bologna en Bari (p. 55 en 59). Voorts houdt de verwerende partij tevens rekening met het feit dat deze opvangprojecten een tijdelijk karakter kennen, maar uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat het tijdelijke karakter verband houdt met het gegeven dat jaarlijks een nieuwe aanvraag voor financiering bij het EVF moet worden ingediend (AIDA rapport p. 55 en 59). Er is dus geen sprake van automatische verlenging, maar de verwerende partij voegt daaraan toe dat dit loutere feit niet impliceert dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Deze motieven worden door het betoog van de verzoekende partij en de door haar geciteerde rapporten niet weerlegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de verwerende partij rekening hield met de recente verhoogde instroom van immigranten, waarbij zij verwijst naar het AIDA-verslag van 30 april 2015 en het UNHCR-verslag van 6 mei 2015. Zij besluit hieruit dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie die door de verwerende partij wordt aangewend met betrekking tot asielzoekers en Dublin-terugkeerders, zoals opgenomen in het AIDA-rapport van januari 2015, het AIDA-verslag van 30 april 2015 en het UNHCR-verslag van 6 mei 2015, niet actueel of incorrect zou zijn. Uit een lezing van de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De Raad leest verder in het AIDA-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader stipt de verwerende partij aan dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht.

Met haar betoog, waarbij ze wijst op de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen, toont de verzoekende partij geheel niet aan dat de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en artikelen een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

3.1.3.3. Waar de verzoekende partij stelt dat er systematische tekortkomingen zijn in de asielprocedure, wijst de Raad op wat volgt. Met betrekking tot aan Italië overgedragen Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië, zoals de verzoekende partij, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat: *“Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming*

behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

(...)

De verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen asiel heeft aangevraagd, toont echter niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Het blijft bovendien de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient bovendien te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.201 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn. Het mag dan voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat als men geen asiel aanvraagt in Italië men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de Italiaanse autoriteiten tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij zij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven van Bologna en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie.

Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken en brengt geen gerechtvaardigde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten."

Voormelde motivering wordt *in concreto* niet betwist of weerlegd in het verzoekschrift. De verzoekende partij gaat in haar betoog hieraan voorbij. In het AIDA-rapport wordt ook gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de 'Dublin-verordening' aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30). In afwachting van een beslissing heeft een Dublin-terugkeerder dezelfde rechten als een asielzoeker. Uit lezing van het AIDA-rapport van januari 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat Dublin-terugkeerders bij aankomst op de Italiaanse luchthaven opgewacht worden door de grenspolitie die hen in het bezit stelt van een uitnodigingsbrief met vermelding van de verantwoordelijke autoriteit waarnaar zij zich moeten begeven (p. 29-30). Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader wordt er nogmaals op gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in Italië geen effectieve toegang zou krijgen tot de asielprocedure.

Voorts voert de verzoekende partij aan dat er in Italië geen effectieve toegang tot betrouwbare informatie is. Uit het AIDA-rapport blijkt evenwel dat er informatiebrochures onder meer in het Engels, Frans, Spaans, Italiaans, Arabisch, Somalisch, Koerdisch, Amharisch en Farsi beschikbaar zijn. De verzoekende partij laat in haar verzoekschrift na aan te geven dat zij één van voormelde talen niet kan begrijpen. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift verklaarde de bijstand van een tolk Somalisch te willen en haar verklaring aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 3 juli 2015 verliep met een tolk Somalisch, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij toegang heeft tot benodigde informatie. Mede gelet op het feit dat in haar geval de bijstand van een NGO verzekerd wordt, toont de verzoekende partij met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog niet aan dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat en tolk, wordt er op gewezen dat het AIDA-rapport, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, hoewel deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is. Evenmin wordt de bijstand van een tolk

uitgesloten. Tevens wordt herhaald dat uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). De verzoekende partij toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoekende partij toont verder geenszins aan dat zij geen advocaat kan betalen en nood zou hebben aan een kosteloze rechtsbijstand. Zij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.1.3.4. Uit de bestreden beslissing, de geciteerde rapporten in het verzoekschrift van de verzoekende partij en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Italië. De Raad benadrukt dat in de zaak Tarakhel het EHRM stelde dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114). De grondige analyse die de verwerende partij uitvoert, toont immers aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn. Er kunnen echter geen systeemfouten vastgesteld worden, ook niet aan de hand van de rapporten die de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert. Deze rapporten en de uiteenzetting van de verzoekende partij doen evenmin afbreuk aan de conclusie van het EHRM in zijn arrest van 30 juni 2015 met nummer 39350/13 waarin het Hof nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

3.1.3.5. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond inzake de opvangvoorzieningen en de asielprocedure in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 118).

Conform artikel 5 van de Dublin-III-verordening werd een persoonlijk onderhoud met de verzoekende partij gevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende verklaringen heeft afgelegd omtrent haar asielaanvraag in België. De verzoekende partij stelt dat zij geen specifieke reden heeft om in België een asielaanvraag in te dienen en dat ze eigenlijk toevallig in België is terechtgekomen. Ze verklaart dat ze pijn heeft aan haar “*rechterkant*” door slagen van ‘Al Shabaab’ en dat ze hiervoor naar de dokter is geweest, waar ze tabletten heeft gekregen. De verzoekende partij stelt dat ze al 6 maanden in België is en dat ze niet naar Italië wil omdat ze asiel heeft aangevraagd in België en niet in Italië. Ze wijst er ook op dat haar vingerafdrukken niet zijn genomen geweest in Italië, noch door de politie, noch in het kader van een asielaanvraag.

In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij omtrent deze verklaringen het volgende gemotiveerd: “*Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij al zes maanden in België is en niet naar Italië wil. Gevraagd waarom hij niet terug naar Italië wil of er slecht behandeld werd, verklaarde betrokkene dat hij in België asiel heeft aangevraagd en niet in Italië en dat zijn vingerafdrukken er niet werden genomen door de politie of in het kader van een asielaanvraag. Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat, in casu Italië, dient te worden opgemerkt dat deze door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. De door betrokkene opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat bovendien betreft de verklaringen van betrokkene dat hij alleen asiel heeft aangevraagd in België en niet in Italië en daarom niet terug wil naar Italië, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-*

Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

(...)

Tijdens een bijkomend gehoor op de DVZ van 16.11.2015 werd aan betrokkene gevaagd of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen. Betrokkene verklaarde daarop dat hij toevallig naar België gekomen is en dat er geen specifieke reden is (DVZ, bijkomend gehoor, 16.11.2015). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene derhalve geen specifieke redenen aanbrengt om precies in België asiel aan te vragen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in België asiel heeft aangevraagd en niet in Italië, dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens een bijkomend gehoor op de DVZ d.d. 16.11.2015 dat hij pijn aan zijn rechterhand heeft omdat hij geslagen werd door Al Shabaab en dat hij al naar de dokter geweest is en tabletten heeft gekregen en dat hij een nieuwe afspraak heeft gekregen van de dokter (DVZ, bijkomend gehoor 16.11.2015). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij pijn aan zijn heeft omdat hij gelagen werd door Al Shabaab en dat hij al tabletten gekregen heeft van de dokter en een nieuwe afspraak, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in XXXX indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij *in concreto* nagaat wat de situatie is van Dublin-terugkeerders in Italië.

Waar de verzoekende partij meent dat de opvang van asielzoekers in Italië uiterst summier is en zij niet zal kunnen genieten van effectieve opvang, wijst de Raad op de bespreking van de opvang onder punt 3.1.3.2. Uit deze bespreking blijkt dat de opvang in Italië geen systeemfouten bevat en bijgevolg geen schending op artikel 3 van het EVRM vormt. De verzoekende partij verliest bovendien uit het oog dat ze nu in andere omstandigheden in Italië zal aankomen, met name als Dublin-terugkeerder. Met haar summier betoog toont de verzoekende partij een individueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de Italiaanse autoriteiten geen garanties hebben gegeven, wordt gewezen op het volgende. Uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een

opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië enkel en alleen omdat de Italiaanse autoriteiten geen garanties hebben gegeven. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat het niet verantwoord is dat zij zonder individuele garantie terug wordt overgedragen aan Italië. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de zaak Tarakhel waarvan de omstandigheden niet de hare zijn, te weten een Afghaanse familie met een voorziene Dublinoverdracht naar Italië. De verzoekende partij is een alleenstaande man van 21 jaar zonder noemenswaardige gezondheidsproblemen en maakt niet aannemelijk dat zij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland). Evenmin toont de verzoekende partij met de verwijzing naar allerhande rechtspraak aan waarom in haar geval er noodzaak is aan het verkrijgen van individuele garanties. Daarbij wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat - indien nodig - aangepaste opvang kan worden voorzien.

Waar de verzoekende partij doorheen het middel verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in een continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwerking hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot de arresten van de Raad waaruit de verzoekende partij citeert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en wel degelijk ernstig heeft onderzocht of zij als Dublin-terugkeerder bij haar verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden, eigen aan haar geval, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

3.1.3.6. Het feitelijk gegeven dat de verzoekende partij op 26 januari 2016 werd overgedragen aan Italië, met name aan Bologna, wordt ter terechtzitting bevestigd.

In het licht van de verwijdering naar Italië, wordt de advocaat van de verzoekende partij tijdens de terechtzitting in de mogelijkheid gesteld om nieuwe gegevens naar voren te brengen. Zulke informatie kan immers de gegrondheid van de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM bevestigen of weerleggen (zie in deze zin EHRM 20 maart 1991, nr. 15576/89, Cruz Varas v. Zweden, par. 76).

In casu stelt de advocaat van de verzoekende partij dat hij heden geen informatie heeft over de verzoekende partij en haar huidige situatie in Italië. Voor het overige verwijst de advocaat van de verzoekende partij naar de grieven in het verzoekschrift.

Hoewel de verzoekende partij bijna drie maanden geleden werd gerepatriëerd naar Italië en overgedragen aan de Italiaanse overheden, kan haar advocaat geen enkele informatie verstrekken over de situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder of de verzoekende partij wel of geen toegang heeft tot een kwalitatieve opvangstructuur en of zij een asielaanvraag heeft kunnen indienen. De Raad wijst erop dat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM voldoende concreet en aantoonbaar dient te zijn (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*). In het licht van de verwijdering naar Italië en de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM, kan dan ook redelijkerwijs van de verzoekende partij worden verwacht dat zij concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt. *In casu* ontbreken dergelijke elementen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.7. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening moet de Raad vaststellen dat de verzoekende partij zich in haar middel niet de moeite getroost uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling van de Verordening schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel in principe onontvankelijk wordt aangevoerd.

Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, in het kader van een Dublinprocedure, en van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening, kan de Raad voor de volledigheid stellen dat uit rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan zij op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziet dat zij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet de lidstaat de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, § 2, 2e en 3e lid en 17 van de Dublin-III-Verordening.

Artikel 3, § 2, 2e en 3e lid van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Artikel 17, § 1 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]"

Zoals *supra* uiteengezet, kan geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat de verwerende partij de overdrachten naar Italië in het algemeen moet stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening toch de aanvraag van verzoeker te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, §2, 2e en 3e lid van dezelfde Verordening. Een schending van de artikelen 3, §2 en 17 van de Dublin-III-Verordening wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3.1.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat de grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.3.9. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen,

moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

3.1.3.10. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 71/3, §3 van het Vreemdelingenbesluit in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 71/3, §3 van het Vreemdelingenbesluit. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.1.3.11. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld. Het beroep dient verworpen te worden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS